

Γέρων Σωφρόνιος Γρηγοριάτης (†1907 - 1977) Μέρος Β΄

[/ Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#)

Μοναχού Δαμασκηνού Γρηγοριάτου

– Εχουμε ακούσει, Γερο Σωφρόνιε, ότι είχες πολλές περιπέτειες στην μοναχική σου ζωή. Θα ήθελες να μας ειπής κάτι συνοπτικά;

Εγώ αυτά που έχω περάσει, θα χρειασθή ολόκληρο βιβλίο να γραφούν. Αλλά θα σας πω τα βασικότερα από τα βάσανά μου.

Όταν είχα συμπληρώσει επτά χρόνια στο Μοναστήρι, ηλικίας τότε 30 ετών, μ' έστειλαν στο Μετόχι Βούλτσιστα της Κατερίνης. Επειδή πράγματι ήμουν οξύθυμος και νευρώδης, εμάλωσα με τούς εκεί Πατέρες κι αυτοί μ' έδιωξαν. Εφυγα. Εβάδισα περί τα 4 χιλιόμετρα και έφθασα στο Αιγίνιο. Εκεί με συνάντησε ο αγροφύλακας του γειτονικού χωριού και μου είπε: «Πεταξε τα ράσα και πήγαινε να παντρευτής, διότι ούτε στο Μοναστήρι σε δέχονται οι Πατέρες»

-Εγώ του είπα: Εάν δεν με θέλουν στο Μοναστήρι μου, με θέλει η Παναγία. Εφθασα στην Θεσσαλονίκη, και λόγω τρικυμίας, δεν έφευγε καράβι για το Άγιον Όρος. Στην πόλι δεν εγνώριζα κανέναν και είχα μόνον 75 δραχμές. Επί δέκα ημέρες κοιμώμουν στα εβραϊκά μνήματα και ζούσα με ξηροφαγία. Με κυρίευσαν λογισμοί απελπισίας. Επήγαινα στην παραλία πέρα-δώθε και ο λογισμός με επέιζε να πέσω μέσα. Ένας τελώνης με είδε λυπημένον και με πλησίασε.

-Από που είσαι, πάτερ;

-Από το Άγιον Όρος, την Μονή Γρηγορίου.

-Από που κατάγεσαι;

-Από το Ηράκλειο Κρήτης.

- Εε, πάμε να πιούμε ένα καφέ.

Επήγαμε στο καφενείο, αλλά δεν μπορούσα να πιώ καφέ γιατί με έτρωγε το σαράκι του λογισμού. Μου λέγει ο τελώνης: «Πάμε στο σπίτι μου να γνωρίσης και την γυναίκα μου που είναι και πατριώτισσά σου». Επήγαμε. Μου έβαλαν να φάγω. Μα δεν μπορούσα. Εκείνος έδιωξε την γυναίκα του, με επλησίασε και μου είπε: «Βλέπω ότι κάτι σε απασχολεί. Είμεθα πατριώτες και είμεθα στην ξενητεία. Πρέπει να υποστηρίξουμε ο ένας τον άλλον. Που θέλεις να σε πάω; Στο Άγιον Όρος; Στην Κρήτη; Εγώ θα σε πάω. Μη στενοχωριέσαι».

Όνομαζόταν Κωνσταντίνος Τσαγκαράκης. Ο Θεός να τον αγιάση (αναλύθηκε ο παππούς σε δάκρυα). Το πρωί μου έβγαλε εισιτήριο και μπηκα στο βαπόρι για το Άγιον Όρος. Τι να σου πω, βρε αδελφέ μου; Μολις πάτησα το πόδι μου στο Περιβόλι της Παναγίας μας, η καρδιά μου φτερούγιζε από χαρά. Πετούσα στον Ουρανό και όλοι οι λογισμοί της απελπισίας έφυγαν.

Ηλθα στην πόρτα της Μονής Κωνσταμονίτου, και εζήτησα τον ηγούμενο Συμεών, ο οποίος ήταν και πατριώτης μου. Του είπα την ιστορίαν μου, και μου είπε «:Να πας στην Μονή σου και εάν δεν σε δεχθούν να έλθης πάλι εδώ». Πράγματι επήγα και ευρήκα στην πόρτα τον Γερο Βαρλαάμ. Μου είπε: «Φύγε, δεν σε γνωρίζουμε». Επήγα πάλι στον Ηγούμενο της Κωνσταμονίτου, και κείνος μ' έστειλε πάλι στην Γρηγορίου. Ηλθα και εζήτησα τον Ηγούμενο Αθανάσιο, αλλά ο θυρωρός δεν μου επέτρεψε να μπω μέσα. Επέστρεψα στην Κωνσταμονίτου και ο Ηγούμενος μου είπε: «Θα πας για τρίτη και τελευταία φορά. Πάρε αυτό το σχήμα στα χέρια σου που σου δίνω.

Όποιος σου απαγορεύσει να μπης μέσα, πες του: « Ορίστε, πάρε το σχήμα μου κι

εγώ φεύγω για τον κόσμο και θα είσαι εσύ υπόλογος ενώπιον του Θεού για το κατόντημά μου» Πράγματι επήγα. Ήταν στην πύλη ο Γερο Βικέντιος. Εζήτησα να ιδώ τον Ηγούμενο, και εκείνος προφασίσθηκε. Του είπα, ο,τι με είχε συμβουλευσει ο Κωνσταμονίτης Ηγούμενος. Εκείνος θορυβήθηκε, αλλά δεν μου επέτρεψε να μπω μέσα. Τετοιες οδηγίες είχε πάρει από τούς ανωτέρους του.

Φεύγοντας εγώ επήγα στην Μονή Ξηροποτάμου, όπου έμεινα αρκετό καιρό. Συχνά επήγαινα στην Κωνσταμονίτου, αλλά σε καμιά άλλη Μονή δε εσύχναζα. Μετά αγόρασα σπίτι στην Σκήτη των Ιβήρων, όπου και έμεινα περί τα 5 χρόνια.

Ο Γεροντας μου παπά Θανάσης, όταν έμαθε ότι ήλθα τρεις φορές στο Μοναστήρι, έστειλε έμπιστο πρόσωπο και με εκάλεσε να έρθω στην Μονή. Πράγματι ήλθα και ειδοποίησα μ ένα Μοναχό να έλθη ο Ηγούμενος στο γεφυράκι του χειμάρρου Χρέντελι. Εκεί θα με συναντήσει.

Ηλθε εκεί ο Γεροντας μου, με αγκάλιασε και έκλαιγε. Του είπα: «Εγώ, Γεροντα, έγινα από εσάς Μεγαλόσχημος Μοναχός. Εδωσα τις φρικτές υποσχέσεις ενώπιόν σας. Ουδέποτε διαννοήθηκα να φύγω από την Μετόνιά μου.

Και εάν εσείς δεν θα με εδεχόσαστε, θα έδενα μια κλωστή και θα εγύριζα τριγύρω στο Άγιον Όρος. Εάν με δεχθήτε, εγώ επιθυμώ να αποθάνω στο Μοναστήρι μου».

Εγινε Γεροντική σύναξις και απεφάσισαν να με κρατήσουν παμψηφεί. Μου έδωσαν διακόνημα του παραμάγειρα, μάγειρας ήταν τότε ο π. Αρσένιος. Ο Ηγούμενος Βησσαρίων με βοήθησε πολύ. Δοξα σοι ο Θεός.

-Τωρα στα γεράματα, πόσα κομποσχοίνια κάνεις στο κελλί σου, π. Σωφρόνιε;

Προσεύχομαι όσο μπορώ περισσότερο. Παντως υποχρεωτικά κάθε ημέρα θα κάνω 20 κομποσχοίνια του Χριστού, 20 της Παναγίας, 20 σ όλους τούς Αγίους και σε μερικούς ονομαστικώς, 3 για τούς Προστάτας μας, 1 για τον Ηγούμενό μας, 1 για τούς Κτήτορες, ευεργέτας και αφιερωτάς. Όταν δεν μπορώ να έλθω στον Εσπερινό, κάνω 25 κομποσχοίνια, για το Απόδειπνο κάνω 12 και για τον Ορθρο 40, ενώ για τούς Χαιρετισμούς της Παναγίας τούς λέγω απέξω δύο φορές την ημέρα.

Ιερά Μονή Οσίου Γρηγορίου

Άγιον Όρος Άθω

2005

Πηγή: anavaseis.blogspot.gr